

Вікторія Романова пов'язала свою долю із «Запоріжсталлю» у 1997 році. Розпочинала продавцем, касиром у магазині «Металург», а потім, познайомившись із підприємством та його колективом ближче, влаштувалася лаборантом групи сировини в центральну хімічну лабораторію Центру з випробувань та атестації продукції комбінату (ЦВАПК).

Розумна та кмітлива, швидко опанувала фахові тонкощі. А ще – знайшла добрих друзів серед колег. Із бажанням їм допомагати активно включилася у профспілкову діяльність. Протягом декількох років обиралася до складу профактиву підрозділу, була надійним помічником голів цехкому. Набуваючи досвід, просувалася кар'єрними сходинками, однак навіть у найбільш завантажені періоди знаходила час на профспілкові справи.

Наразі Вікторія Борисівна обіймає відповідальну посаду провідного інженера ЦВАПК, і все ще продовжує допомагати цеховій організації ПМГУ: займається веденням та оформленням профспілкової документації, організаційною роботою, виконує інші громадські доручення. Вона зазначає:

– Після від'їзду багатьох колег за кордон у зв'язку з війною та оптимізації штату роботи стало значно більше. І профспілкових доручень додалось, адже час, м'яко кажучи, непростий, проблем у людей вистачає. Тому голові профспілкового комітету ЦВАПК В'ячеславу Яковенку підтримка завжди потрібна. Я беру на себе те, що можу, і разом ми встигаємо більше.

На жаль, турботи переважно не дуже веселі, не ті, що раніше. Із сумом згадую довоєнні часи, коли ми щорічно брали участь у змаганнях Робочої спартакиади «Запоріжсталі», захищаючи честь нашого підрозділу в цехових командах з легкої атлетики, шахів і шашок.

Але у мене є сподівання, що ми ще повернемося до наших чудових спортивних традицій після Перемоги. А поки – працюємо, проявляємо стійкість і витримку, робимо добрі справи від чистого серця, адже це дійсно допомагає триматися у важких умовах війни.

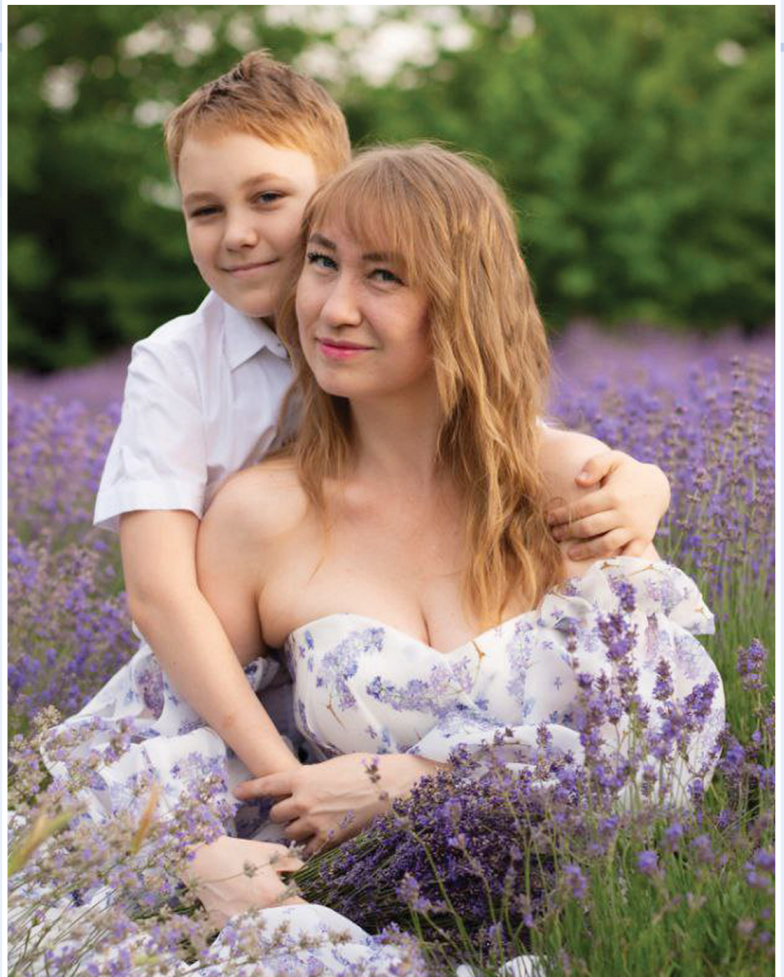
Аліна Дороніна прийшла на «Запоріжсталь» у 2011 році: випускницею Запорізької державної інженерної академії, з дипломом зі спеціальності «Енергетичний менеджмент». Працювала електромонтером цеху з ремонту електроустаткування металургійних цехів, добре прижилася в колективі ремонтників. Однак подальший свій шлях бачила інакше, тож без відриву від виробництва отримувала другу вищу освіту за фахом «Економіка підприємств».

Завершивши навчання, влаштувалася інженером

з бюджету управління ремонтів, згодом стала інженером з проектно-кошторисної роботи, зараз займає посаду інженера-енергетика цеху гарячої прокатки.

Вже вдруге – спочатку в управлінні ремонтів, а зараз в ЦГП – жінку обирають профгрупоргом. Вона охоче допомагає колегам у вирішенні їхніх проблем, завжди знає, як діяти в тій чи іншій складній ситуації. А якщо розуміє, що питання не в її компетенції, то звертається по пораду до голови профспілкового комітету ПМГУ підрозділу Олександра Калашника. Аліна розповідає:

– Я пишаюсь тим, що свого часу обрала шлях, який привів мене на «Запоріжсталь» – у місце праці сильних та вольових людей. Так, робота наша ніколи не була легкою. А зараз, у воєнні часи, виконувати виробничі і профспілкові завдання ще складніше. Але у світі навколо є й багато прекрасного, того, що надихає, додає сил. Для мене джерелом позитивних емоцій є подорожі рідною Україною. Дуже цікаво відкривати для себе її культуру, мову та традиції. Минулого року під час моєї відпустки ми з сином Данилом відвідали Львів, Івано-Франківськ та Чернівці. А скільки ще прекрасних місць, де ми не бували! Маємо плани після Перемоги обов'язково всюди доїхати.

Анастасія Педан працює на комбінаті з 2015 року. Прийшла сюди зовсім юною дівчиною, одразу ж після закінчення Запорізького металургійного технікуму. Розпочинала прийомоздавачем багажу служби вантажної та комерційної роботи на залізничному транспорті. Поколесила по всій території «Запоріжсталі» – від станції Запоріжжя Ліве до Південної та Рудної станцій. У поїздках та сумлінному виконанні фахових завдань швидко набралася досвіду і невдовзі стала черговою по станції Управління залізничного транспорту.

За професійним розвитком молоді жінки уважно спостерігав один з керівників доменного цеху.

Вражений завзятістю та високим рівнем навичок Анастасії, він запропонував їй спробувати свої сили на посаді машиніста шихтоподачі.

Непроста робота у переважно чоловічому колективі нашу героїню не злякала. Вона одразу продемонструвала міць вольового характеру, завдяки професіоналізму та відмінним діловим якостям виборола авторитет та повагу колег. І в профспілковій організації цеху на неї звернули увагу. За словами очільника цехому ПМГУ доменників Олени Скарнарь, «Педан – людина цілеспрямована і відповідальна, якщо вже за щось береться – виконає на 10 з 10».

Наразі Анастасія – бригадир бункерів. Це – широке коло обов'язків і велика відповідальність. Однак жінці таке до снаги. Більше того, в її планах – подальший професійний розвиток. Вона говорить:

– Мені подобається бути частиною великого колективу металургів. Коли я думаю про майбутнє, бачу себе тут, на Батьківщині. Хочу жити у вільній і мирній Україні, будувати подальшу кар'єру на «Запоріжсталі». Але щоб все це стало реальністю, нам потрібна Перемога над ворогом. Найважливіше для її наближення зараз роблять наші воїни на фронті. Але і ми, цивільні, не маємо стояти осторонь. Я так відчуваю, тому у вільний час я займаюсь волонтерською діяльністю в складі благодійного фонду «Мрія», що допомагає тимчасовим переселенцям та ЗСУ.

